

GIẤC MỘNG CÓ ÍCH

BẢY giờ sáng! Ông bà Lâm và hai con gái, là Tiềm và Đạm, đang ăn lót dạ. Ngoài đường còn hơi tối vì là mùa đông. Lúc đó thật êm-dềm, ấm-ấm, vì một nhà dầy-dẫy sự yêu-

Hải vừa làm-bấm, vừa gài nút áo gi-lê. Nhưng nút ở trên cậu lại gài vào lỗ ở dưới, nên trước ngực cậu có một cái bướu to. Tiềm giương cặp mắt nhìn Đạm một cách lâu-lĩnh, rồi nói:

Nằm mẹ con xem sách, chờ-đợi cha đi làm về. Các em được hưởng cảnh lạc-thứ như thế này thì đừng quên cảm ơn Đức Chúa Trời.

thương được nhóm-hợp chõe-lát trước khi chia tay mỗi người một việc. Ông Lâm đi làm ở sở, còn hai con gái đi học. Nhưng đã bây giờ rười rồi; bà Lâm nhìn ra phía cửa, hơi có vẻ lo-ngại mà rằng:

— Kia Hải, sợ con trẻ mất. Con còn đợi-chờ gì nữa?

Một tiếng hơi gắt-gỏng đáp lại:

— Con ra bây giờ.

Bước vào phòng ăn, cậu Hải nói:

— Sáng nay thật là bực mình. Lại ngày thứ hai rồi. Anh nào nghĩ ra cách lập nhà trường thật là anh đáng ghét nhất đời.

— Chà! Ngó anh Hải hay quá da! Trước ngực có một cái bướu, trên đầu có một cái chồi. Hi! Hi! Hi! Đẹp quá!

Hải lớn tiếng gắt rằng:

— Cái bướu! (nhìn xuống áo gi-lê) À, à! Nhưng sao áo gi-lê lại đem tới năm sáu cái khuy, thật là ngu-dại quá. Còn cái chồi thì là cái gì? Thật bọn con gái thấy chút chi cũng cười khúc-khích, dễ ghét quá.

Đạm hòa-nhà đáp rằng:

— Anh đừng giận, nhưng nên lấy gương mà soi. Chẳng phải một chòm tóc dựng ngược trên đỉnh đầu là gì. Ngó dễ sợ quá.

— Tôi không thể soi gương ngắm-nghĩa hàng giờ như hai cô dâu. Nhưng tóc dựng như chông cắm thì đã sao? Mặc-kệ!

Ông Lãm nói:

— Hải à, sáng nay con có bộ quần-áo, quần-cạp lấm. Con phân-nân đủ chuyện, nào ngày thứ hai, nào nhà trường, nào người nghĩ ra cách lập nhà trường, nào nút áo gi-lê, nào bọn con gái, nào tóc. Nếu con cứ phân-nân như thế, thì sẽ chẳng bao giờ hết. Nhưng gần đến giờ rồi. Đạm ơi, con cầm quyển lịch xé ra đây, và đọc câu gốc bữa nay cho cả nhà nghe.

Đạm đọc thông-thứ:

— «HÃY BIẾT ƠN!»

Bà Lãm không thể nín cười khi thấy cậu Hải cúi đầu vì hơi hổ-thẹn. Ông Lãm nói:

— Phải đấy, trong cảnh nào chúng ta cũng có thể tạ ơn. Cảm ơn Chúa vì Ngài lại ban cho chúng tôi một ngày thứ hai nữa, vì Ngài cho chúng tôi ngồi quanh bàn dùng bữa ngon-lành này. Chúng tôi vui-sướng vì có trường dạy nhiều đều bổ-ích. Cảm ơn Chúa vì chúng tôi có tóc, đầu là tóc dựng đứng cũng không hề chi. Thế còn hơn là đầu trọc lóc. (Cả nhà cười, trừ ra cậu Hải). Còn con gái thì má nó nghĩ sao? Chúng giúp việc cửa-nhà, và có những nụ cười làm cho cha mẹ vui lòng. Thật là những nàng tiên nhỏ-bé. Tôi cũng sung-sướng vì áo gi-lê đủ khuy, tỏ ra vợ tôi siêng-năng, cần-thận.

Sau bài giảng ngắn đó, cả nhà cúi đầu cầu-nguyện; ông Lãm cảm-tạ Chúa vì các ân-huệ của Ngài, và xin Ngài giúp-đỡ mình làm việc ngày đó. Rồi hỗn hớ con đi về phía châu-thành.

Cả ngày đó Hải buồn-rầu, tức-bực, gặp gì cũng gắt-gỏng, không chịu ăn cơm. Ông bà Lãm và Tiềm với Đạm đều buồn-rầu khôn xiết. Mới chín giờ tối cậu đã đi ngủ. Cậu cầu-nguyện mau như gió cuốn, rồi nằm vật trên giường, lòng cay-dắng khôn xiết.

Đương khi ấy cha mẹ và hai em gái cậu cầu-xin Chúa dạy cho cậu biết cảm ơn Ngài trong mọi sự.

Hải mới thiu-thiu ngủ thì có một tiếngcầu-nhầu làm cho cậu choàng dậy:

— Hải! Hải! Đứng dậy! Đờ lười ở đâu ấy à! Sáu giờ rưỡi rồi mà còn ngáy khò-khò.

Hải từ trên giường nhảy vội xuống đất. Giường của cậu sao? Cậu giụi mắt, nhìn lại. Có phải giường của cậu đâu! Chỉ là cái chõng tre mọc trên trái manh chiếu rách. Tiếng cầu-nhầu kia nói tiếp:

— Nhìn gì? Mày không hề thấy giường của mày sao? Mau lên, ăn lót dạ đi!

Thất-kinh, Hải nhìn về phía tiếng nói và thấy một ông cao-lớn, ăn-mặc lối thợ-thuyền, tóc rối bù, mặt đỏ như gấc, nhìn cậu một cách tức-giận. Hải khiếp-sợ, nói ú-ớ rằng:

— Nhưng tôi... tôi không quen-biết ông.

— Không quen-biết à! Úi chà, thẳng ranh này diên rồi. Mày không biết tao là ai sao? Đứng đấy, tao sẽ dạy cho mày biết tao là cha mày.

Rồi ông tiến đến toan đánh. Hải vội kêu-van rằng:

— Ấy ấy, xin ông đừng đến gần tôi. Tôi xin vâng lời ông.

Cậu thấy mình ăn-mặc rách-rưới, bẩn-thỉu. Quần-áo lấm-lặn, sạch-sẽ của mẹ đã may cho cậu đều biến đâu hết cả. Cả cái áo gi-lê đã làm cho cậu bực mình cũng mất nốt. Nhưng cậu không dám chậm-trễ chút nào, vì ông kia vẫn hăm-hăm nhìn mình. Ông ấy quát:

— Bây giờ mày nhóm lửa dọn bữa ăn lót lòng đi.

— Việc đó các em gái tôi vẫn làm, chớ có phải tôi đâu.

Ông kia cười rộ làm cho Hải ghê mình, rồi nói:

— Em gái! Chỉ kiếm chuyện mãi. Dọn bữa ăn ngay, không thì sẽ biết tay tao.

Hải dành cần răng dọn bữa lấy, rồi dành nhấm mắt húp chén cháo lạt không có muối. Cậu vẫn lấm-lét nhìn trộm ông kia, và ông vẫn hăm-hăm tức-giận. Yên-lặng một lúc, Hải đánh bạo nói :

— Gần đến giờ đi học rồi. Tôi phải sửa-soạn sách-vở để...

— Đi học à ! Học với hành gì mầy ! Con nhà lính lại tính nhà quan ! Học gì mầy ?

— Còn mà tôi đâu ?

— Mẹ mầy chết rồi. Chết đã năm, sáu năm nay.

Hải thất-kinh, khóc rống, ngã vật xuống đất, tay dựng phải hai cái chén, chén rơi theo vỡ tan-tành.

Hải giật mình tỉnh dậy, té ra một giấc chiêm-bao. Nó đã dạy cho cậu biết rằng nếu không có cha mẹ và hai em, và nhưt là nếu không có Đức Chúa Trời che-chở cậu, thì cậu sẽ khôn-khở là dường nào. Như vậy, cậu gất-gồng, quạu-cọ, buồn-rầu, tức-bực thật chẳng có nghĩa-lý gì cả. Cậu vui-mừng quá, cả đêm không ngủ được. Sáng hôm sau, cậu thuật cho cha mẹ và hai em nghe giấc mộng, và xin họ tha lỗi cho mình.

Cả nhà lại đọc câu gốc bữa trước : **“HÃY BIẾT ƠN !”** Rồi ông Lãm cầu-nguyện, cảm-tạ Đức Chúa Trời vì Ngài đã ban cho Hải một giấc mộng có ích. — *Đỗ-dức-Tri thuật.*